

מיכתבים

אובייקטיביות בדיווח

על הדיווח השבועי של מיספר הרוגי האניות יפאדה.

במדור חשקוף מבליט העולם הזה כל שבוע מודעת-אבל ובה הוא מביא, ניתן לומר באובייקטיביות רבה, את סיכום ההרוגים הפלסטיניים. מעולם לא הבליט העולם הזה בצורה כה נחרצת מיספרים המעידים על הרוגים שלנו, עקב פעולות טרור.

וזה מה שמפריע לי — חוסר האובייקטיביות בדיווח. **מנשה אימרגליק, תל-אביב**

לא זה ולא זה

על תדמיותיהן של תנועות פוליטיות (סיפור עזוב), העולם הזה 16.11.88.

לפי הכלל שאם חוזרים על שקר די פעמים הוא נקלט בתודעה כדבר-אמת, חוזר גם העולם הזה על שקר גרוש, שאין לו רגליים. בדיווח על עלייתה ונפילתה של הרשימה

(המשך מעמוד 3)

העלה בעלה אינסוף נימוקים לבקשת הגט, כולל זה שאשתו „מסתובבת בבית, כשהיא עירומה כבים היוולדה“.

לפחות בנקודה זאת נראה לי שהחם והלחות התל-אביביים ברוב ימות השנה יכולים לשמש הסבר מספק בהחלט. **תמר מיזלר, תל-אביב**

אין חרש תחת השמש

על רשימת ז' הראשונה (בחירות 1988, העולם הזה 2.11.88).

כולנו נהנינו בחורש אוקטובר מתשדירייה-ב חירות של רשימת ז' („בלי בושה“) וחשבנו מי יודע-מה והנה נפל לידי פירסום של התוכנית ללימודי-עיתונאות של אוניברסיטת תל-אביב, קשר, ומה אני מוצא בוז כבר היו דברים מעולם! בבחירות הכלליות הראשונות שנערכו בהיסטוריה של ארץ-ישראל (לאסיפת-הנבחרים, באפריל 1920) רצה רשימה של בלתי-מימפלגתיים ש' בחרה באות ז' (ראה נלופה) והיא גם זכתה בנציגות באסיפת-הנבחרים הראשונה הזאת. מה שלא מפליא כל כך בהתחשב שביישוב

ק/יא י/י

יותינו הקיזמות באספקלריה של השואה. אך אין גם לכעוס עליהם כאשר הם רוגלים בהשקפות, העלולות להכניס את מדינתנו למבוי סתום ולהוביל — באופן פאראדוקסלי — לאסון לאומי חרש.

פצצה

על המדרגות

כאשר נולד שילנסקי באוקטובר 1952, ראינו בו קורבן הראוי להגנה.

באותם הימים סער בארץ הוויכוח סביב הכספי השילומים. אנחנו תמכנו בהסכם. וראינו בו מעשה מוסרי, מדיני וכלכלי נכון. אולם בהחלט הבינונו לנפשו של קורבנות-השואה, שהתייחסו לדברים אחרת.

תנועת-החרות, בהנהגת מנחם בגין, הסעירה שניים וארץ. היא קראה להפגנות נרגשות והסתערה על הכנסת (אחד המפגינים זרק אבן לאולם-המליאה). וכאשר הגיעה הסערה לשיאה, לא עשתה התנועה דבר. הנפשות הנסערות נותרו בלא פורקן.

על רקע זה נולד מעשהו של שילנסקי, שלא היה איש מיפלגתי. הוא הביא את מיטעף-החבלה למישרד-החוץ. הפרטים לא הונדו מעולם. האם התכוון באמת לפוצץ את הבית? והשעון היה מכוון כך שהיה זמן להודיר את הפקידים ולפנות את הבית? האם רצה רק להפגין, והתכוון להיות פס כשהפצצה בידו מי הבין את הפצצה? האם היו לו שותפים, ומי הם היו?

העולם הזה (9.10.52) והלאה) גילה כי המיטרה ידעה מראש על כוואו של שילנסקי, וכי עשרות שוטרים כנגדים אורחיים המתנו לו. המיטרה טענה שקיבלה אזהרה במכתב. לא האמנו לה, ושיערנו שמודיע-השידוכית פעל בחוג שבו נולד הרעיון. שילנסקי לא הלשין על איש, וגם החוקר המיטרתית המעולה ביותר, יהודה פראג, לא הצליח להוציא מפיו דבר.

יצאנו להגנתו של שילנסקי, מכלי הצדיק, כמובן, את המעשה עצמו. היינו העיתון היחיד בארץ שהתייצב לימינו. תנועת-החרות, שהיתה מוכת-הלם וזאתות-פחד, לא הגנה עליו, וגם העיתון הדימי שלה התייחס אליו באיבה. בניגוד לנו, חששו ראשי-הרשות מפני השידוכית וכפי שכינו אז את השב"כ ומיטרתו של דויד בן גוריון. העולם הזה, שכבר היה אז למודיקרבות, לא פחד.

נעים להזכור ששילנסקי לא שכת.

איש
ישר

אני מאחל לשילנסקי כל טוב בתפקידו החדש. אני בטוח לגמרי שהוא ימלא אותו ביושר הרגיל שלו, בהגינות וברוח טובה. אני מקווה שלא יתפתה להשתמש בתפקיד זה כדי לקדם השקפות פוליטיות שנויות-במחלוקת, כפי שעשה כיו"ר ועדת-הפנים. אומרים שהתפקיד „עושה את האדם“, זה נכון במיוחד לגבי תפקיד יו"ר הכנסת. גם יצחק שמיר, כאשר כיהן כיו"ר הכנסת, היה יו"ר הוגן. בשנתיים שכינה ככנסת כאשר הוא כיהן כיו"ר לא היה לי מעולם ריב עימו. נאווה של שילנסקי עם קבלת התפקיד — נאום שנעדרה בו נימת הפאטוס המופרז, שהיתה אופיינית לנאומו לא-אמת — היה קרין-אור היחיד בשיבת-התפוחה השערורייתית של הכנסת ה-12. אני מקווה שהוא יספיע עליה לטובה.

א. א. א. א.

„אבא ילד רע?“ אמר יוסי שילנסקי, בן ה-3, כאשר נאסר אביו, „אבא לא בא לאכול ארוחת-צהריים. אבא לא היה גדול“.

זה היה באוקטובר 1952. אבא של יוסי לא בא לארוחת-הצהריים, מפני שנעצר על מדרגות מישרד-החוץ בקריה בתל-אביב, כשבאמתחתו פצצה שהיתה מכוונת להתפוצץ כעבור 45 דקות. יוסי הקטן גדל, שירת בצה"ל ונהרג במיל-חמת-ההתשה.

אביו, דב שילנסקי, נבחר השבוע כיו"ר הכנסת. לרגל מינויו, על-עלתי בגליונות העולם הזה שטיפלו בפרשת הפצצה. שם מצאתי גם את הפסוק התמים של הילד יוסי.

רגשות

מעורבים

השבועי אמר דב שילנסקי לרפנה ברק כמה מילים שנגעו מאוד לליבי (ראה עמודים 14-15). הוא סיפר לה על רגשותיו כלפי העולם הזה. בגלל עמדתו באותם הימים.

בעשרות שנות פעולתו, הבן העולם הזה על אנשים ונשים ללא-ספור. בדרך-כלל התייצבנו ליינם של חלשים ונרדפים, מול פני הכוחות הגדולים של המדינה והמימסד שקמו עליהם. אך לעיתים רחוקות מאוד זכינו על כך במילים של תודה, ולא כל שכן אחרי 36 שנים.

אולי יש גם בכך משהו מן הייחוד המצוין את שילנסקי.

כיהנתי לצידו ככנסת, ומבחינה פוליטית היו לי כלפיו תמיד רגשות מעורבים. ככל המאבקים לזכויות-האדם בישראל

מצאתי את עצמי בחזית אחת עימו. כאשר היה צורך להגן על אסירים ודופקים, למחות על מעיי שים שרירותיים של פקידים ושותפים, לחוקק חוקים שיבטיחו את זכויות-האזרח, היה לי קל לגייס את עזרתו של שילנסקי. הצבענו ביחד עשרות פעמים.

אך בכל הנוגע לענייני מי מילחמה ושלוה, היינו בשני הקטבים המנוגדים של הכנסת. האונתי לעי-שרות נאומים פאתטיים שלו למען ארץ-ישראל שלו למען הקורבנות של הערבים. לא היה קל לסבול אותם.

אבל גם אז לא יכולתי לכעוס עליו. אינני מסוגל כלל לכעוס על מי שעבר את כור-ההיתוך של השואה. אנחנו, שהיינו בשנים ההם בארץ, שחינו את חינוך כבישתון — איך נתיימר להבין מה מתרחש בנפשם של הקורבנות?

אין ספק כי השואה השפיעה עמוקות על נישמת קורבנותיה, תושבי הגטו ומתנות-ההש"מ. איראשור לדרוש מהם להתייחס אל הבעיות הגדולות של חינוך בצורה עניינית ואובייקטיבית. תמונת-העולם שלהם שונה. מכיוון שהשואה היתה מאורע חריף-עממי בהיסטוריה, ללא אח ורע, אין הם מסוגלים להבין יחסים נורמליים בין עמים, החייבים לעבור ממצב של מילחמה למצב של שלום.

לכן אסור להפקיד, לדעתי, את ניהול יחסינו עם העמים הערביים בידי מי שרואים את בעי-

שילנסקי
ונוע לרב

בלתי המפלגתיים

אל הפותרים והפותרות!

לכו אל הבחירות!

אספת-הנבחרים היא שאלת-התמיד של הישוב ושל האומה הישראלית.

כל העומד סדחוק בקצה זו אינו סמלא חובתו לעשו.

וכל המתנד לבחירת הוא — בוגר!

מועמדי בלתי-המפלגתיים מעמידים את עניני האומה למעלה מעניני המפלגות.

תנו את קולותיכם לרשימת בלתי-המפלגתיים סמן

ברזת-בחירות של רשימה ז', 1920
המודד לציר: 80 קולות

המתקדמת לשלום מצאתי פיסקה שבה נאמר ששימעון פרס הפיץ ריעה שהרשימה המתקדמת מקבלת את ההוראות מאש"ף, „כשם שרק"ח מקבלת את ההוראות ממוסקבה“.

לא רובים ולא יער. רק"ח מקבלת את ההוראות מהוועד המרכזי שלה בתל-אביב. ברל צימבלר, תל-אביב

צה"ל: כן: כנסת, לא

על אימתן זכות-ההצבעה בבחירות לתושבי-קבע.

כל ארבע שנים מטרידה אותי שאלה אחת: הנני עולה ותיק (ועליתי ביוני 1972), במעמד של תושב-קבע. במהלך 16 השנים האחרונות היתה לי הזכות לשרת בצה"ל (ועדיין יש לי הזכות לשרת במילואים), לשלם מסי-הכנסה, ביטוח לאומי וכמי עט כל יתר „הזכויות“ של כל תושב במדינת יש"ר, ראל, אך אין לי את זכות-ההצבעה בבחירות לכניסת, מכיוון שאינני אזרח ישראלי. הסיבה שאינני אזרח ישראלי ורק תושב-קבע היא שהמדינה שממנה עליתי אינה מקבלת אזרחות כפולה ומכיוון שמדי פעם אני מבקר בה (על מנת להתראות עם בני, הגר שם עם אמו) וקבלת אישורי-כניסה לאותה מדינה לבעלי דרכון ישראלי הינה תהליך איטי ומייגע ביותר. א"ק, תל-אביב

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפ-טיות או טכניות.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458. בשעת הצורך ניתן גם לפנות בטל-לפון — 232262 (03), בפקסימיליה — 245242-3-972. מניו 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.